

כאייל תערוג

פרשת שבוע לעילוי נשמת אייל מבורך מויטא הי"ד

פרשת משפטים

בס"ד

פרשת משפטים היא כנראה אחת הפרשות העוצמתיות, האפיות, האגדיות, המרגשות ביותר הכלולות בתורה. אנחנו נמצאים בשיאו של מעמד הר סיני. בפרשה הקודמת, משה עלה לראש ההר מלא הברקים במטרה לפגוש את בורא העולמים, את הישות הכבירה והבלתי נתפסת הזאת שיצרה בסימפניה אדירה את עולמנו, שבראה בתנועות גסות מצוקים כבירים ואוקיינוסים גועשים – ובד בבד, בניגודיות גמורה לתופעות העצומות האלה, בעדינות בלתי הגיונית, גם את עלי הכותרת השבריריים והשקופים של הוורד. לאחר שמשה טיפס צעד אחר צעד אל עבר השמיים מלאי הברקים והרוחות, משה זוכה לחזות – בעיניו – בישות הנשגבת והאדירה הזו.

וברגע הזה, הישות הזו – שבראה את הכל – במעשה בלתי נתפס, מגלה למשה, ולנו, את הסוד שלה. הסוד ששמרה מבני האדם עד אותה נקודה.

הקדוש ברוך הוא מגלה למשה, שלמעשה, לעולם שלנו – שלו – יש תכלית. מטרה שלשמה ברא הקב"ה את העולם. הקדוש ברוך הוא מגלה לנו שהעולם לא נוצר סתם, ושהבריאה האדירה שהוא הקים, כולה, אינה אלא תפאורה. תפאורה לדברים החשובים באמת. המצוות. אלוקים מגלה לנו שהמצוות הן-הן, למעשה, המרכז. המהות של העולם. הסיבה שבגללה הוא ברא את העולם כולו, ואותנו בני האדם, לכתחילה.

אלוקים מאמין בנו, עם ישראל, שנקיים עולם בעל הרמוניה בין איש לחברו. עולם של צדק. עולם בו אנשים לא גונבים האחד מהשני, שגם העבדים הינם בעלי זכויות, עולם שבו רצח הוא דבר שאינו בא בחשבון. עולם שבו השבת נשמרת, ומשמשת ליום של מנוחה, והתכנסות, וחיוכים, ואוכל, ומשפחה. עולם שבו יש חגים, ומועדים, ושירים. ומהות – כן – מהות.

בפרשת משפטים, שממשיכה את הבסיס שהונח בפרשת יתרו בשבוע שעבר, העולם שלנו הופך להיות מעולם בלתי מובן שאליו "נזרקנו" בלידתנו ומכאן והלאה אנו צריכים להבין מה עושים – לעולם עם מהות. עולם בעל חוקים ומצוות, ועם מסגרת ברורה של מה עלינו לעשות. הקיום שלנו הופך לקיום בעל ערך, קיום למען הגשמת הבורא שלנו. הקדוש ברוך הוא.

את אייל אני מכיר מתמיד בעצם. החל במעון ובגן, עבור בבית הספר היסודי, ואף בהמשך, בתקופת המכינה, שנת השירות והשירות הצבאי. כשאני חושב על אייל, תמיד – תמיד – יש לי בראש תמונה של חיוך. אבל אולי בעצם זה לא רק חיוך. זה חיוך שיש בו דבר-מה נוסף. חיוך עם מעין אמביציה, עם רוח, עם ברק בעיניים. אני חושב עליו מחייך תוך כדי שהוא מסביר בשבת על משחק קטאן, למה ממש כדאי לנו לתת לו שלוש "אבנים" תמורת "כבשה", ולמה כדאי לנו לעשות את זה כי אין לדעת מהו "קלף הפיתוח" שמסתתר חבוי מתחת ליד שלו. אני חושב עליו מדבר בהתלהבות כזו שאי-אפשר שלא להישאב לתוכה על הצניחה שלו – שהוא עדיין לא עשה, ושממש עוד מעט הוא הולך סוף כל סוף לעשות. אני חושב עליו מספר סיפורים כשהוא במרכז, והחבר'ה מהשבט מסביבו. והוא מספר בדיחות, מכווץ את הגבות ומשחרר, וכולם מרותקים אליו, צוחקים, ומקשיבים, ונהנים. ורק דבר אחד תמיד נשאר – החיוך. תמיד הכל עם חיוך.

כאייל תערוג

פרשת שבוע לעילוי נשמת אייל מבורך מיום הי"ד

אייל בקיום שלו בעולם הגשים את הרעיון שאני שואב מפרשת השבוע. אייל הספיק להגשים את המהות שלשמה ברא אותנו הקדוש ברוך הוא. משבת, לחגים, לדרישת צדק בעולם, לתפילה, לכבוד ונעימות לכל מי שנקרה בדרכו. אייל הקפיד בכל הדברים הללו, קלה כבחמורה. אייל נפל תוך הגנה על ארץ ישראל – מצווה נוספת. אייל תמיד, אבל תמיד יהיה ויישאר אצלי, ואצל כל מי שפגש, עמוק בלב. כי אי אפשר שלא לאהוב אותו. ויותר מזה: הוא יהיה אצל הקדוש ברוך הוא בלב. כי אייל, בנפילתו כמו בחייו, הצליח להגשים את הסוד שגילה הקדוש ברוך הוא למשה בהר סיני. אייל הגשים את מהות העולם. מהות בריאתנו. בריאתו.

שבת שלום

איתמר שטאל